

ת"פ 13317/05/14 - מדינת ישראל נגד ג'ונתן בנון

בית משפט השלום באשדוד

01 אוקטובר 2014

ת"פ 13317-05-14 מדינת ישראל נ' בנון(עציר) ת"פ
56636-05-14, ת"פ 42303-08-13, פ"ל 6595-03-14

בפני כב' השופטת גילת שלו
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ג'ונתן בנון (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד לנה לנצט

עו"ד אדי נוז

[פרוטוקול הושמט]

מזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של נסיון לגניבת רכב, תקיפה ואיומים.

לפי כתב האישום המתוקן, ביום 25.2.14 בסמוך לשעה 12:50 ניסה הנאשם ביחד עם אחר לגנוב משאית בקרית גת, בכך שניפצו את שמשת חלון דלת ימנית, נכנסו לרכב, פירקו את חיפוי המתנע, בכוונה לגנוב את הרכב מבעליו.

בהמשך, כשהגיע למקום עובר אורח ושאל את הנאשם והאחר לפשר מעשיהם, תקף הנאשם את המתלונן בכך שתפס אותו בידיו, והושיבו בכח על ספסל במקום, וכן איים עליו באמרו "תלך מפה אם לא אני אפוצץ אותך במכות".

הנאשם צירף מספר תיקים כמפורט להלן:

פ"ל 6595-03-14 - במסגרתו הודה והורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח, בכך שביום 26.3.14 נהג ברכב באשקלון, וזאת למרות שביום 22.8.13 נפסל בנוכחותו מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 30 חודשים, ולמרות היותו בלתי מורשה לנהיגה.

עמוד 1

ת"פ 56636-05-14 - במסגרתו הודה והורשע בעבירות של קבלת רכב או חלקי רכב גנובים, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון נהיגה וללא ביטוח, בכך שעובר ליום 30.12.13 קיבל מידי אחר קטנוע שהושג בעבירה, וביום 30.12.13 נהג בקטנוע ללא רשיון נהיגה ופוליסת ביטוח וביודעו כי הוא פסול מלנהוג.

ת"פ 42303-08-13 - במסגרתו הודה והורשע בעבירות של שימוש ברכב ללא רשות, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, וללא פוליסת ביטוח, בכך שביום 29.12.12 בסמוך לשעה 00:30, נהג בקטנוע ללא רשות בעליו, וזאת למרות שהודע לו ביום 25.3.12 כי הוא נפסל מלנהוג למשך 3 שנים, וללא פוליסת ביטוח, ונטש את הקטנוע במקום סמוך למקום ממנו נלקח.

הנאשם יליד 1992 ולחובתו שני רישומים פליליים קודמים, בגין עבירות של החזקת סכין וגניבה. בגין הרשעתו האחרונה תלויים ועומדים נגד הנאשם מאסר על תנאי בן חודשיים והתחייבות בסך 3,000 ₪, שהינם בני הפעלה.

זאת ועוד, ועל אף שהנאשם אינו מורשה לנהיגה, נרשמו לחובתו שתי הרשעות תעבורה, בגין עבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח (משנת 2012) ועבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח משנת 2013, אז נדון גם למאסר בן 4 חודשים, למאסר על תנאי למשך 4 חודשים, פסילה על תנאי למשך 5 חודשים והתחייבות בסך 2,000 ₪ שהינם בני הפעלה בעניינו.

בשל גילו הצעיר, הופנה הנאשם לתסקיר בטרם הטיעונים לעונש.

בתסקיר שירות המבחן פורטו נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר מגיל צעיר לא הצליח להשתלב במסגרות, הן בלימודים והן בצבא, אך מאז שחרורו מהצבא עבד בתחום מכירות רכב.

הנאשם הביע בפני שירות המבחן אחריות חלקית על העבירות בהן הורשע, אם כי מסר כי מרבית העבירות נובעות מכך שיש לו בעיה והוא אוהב לנהוג אך לא הצליח לעבור את מבחני התיאוריה. יצוין כי בדיון שהתקיים בפני הנאשם לקח אחריות מלאה על העבירות וטען כי כנראה לא הובן כהלכה.

הנאשם טען בפני שירות המבחן כי הוא הבין לראשונה את השלכות מעשיו לאור מעצרו הממושך, וכי ביכולתו להימנע מביצוע עבירות נוספות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצמצם את מעורבותו הפלילית, מתקשה לקחת אחריות על התנהגותו ולהבין את משמעות חומרת מעשיו, וכן התרשם כי העבירות הינן חלק מדפוסי התנהגות עברייניים, ומהתנהגות אימפולסיבית.

שירות המבחן התרשם כי קיימת נזקקות טיפולית, אך הנאשם אינו בשל כיום לקשר טיפולי, וכן התרשם מקיומו של סיכון להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד, לכן המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית.

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, לריבויין ולערכים המוגנים שנפגעו ע"י מעשיו, הן בנוגע לעבירות הרכוש ובראשן העבירה של נסיון גניבת רכב, והן בנוגע לעבירות התעבורה ובעיקר העבירה של נהיגה בזמן פסילה. עוד הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה ממנה ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הראויה בעבירות אלו.

לטענתו, יש מקום לקבוע בתיק העיקרי מתחם עונש הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל, בתיקים הפליליים המצורפים מתחם עונש הנע בין מאסר קצר ועד 14 חודשי מאסר בפועל, ובתיק התעבורה עונש הנע בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לאור עברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם, לאור המאסרים המותנים שלא הרתיעו אותו מביצוע עבירות חוזרות ונשנות, ולאור העדר שיקולי שיקום כעולה מהתסקיר, עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונשי מאסר מצטברים ברף הגבוה של המתחמים האמורים, הפעלת המאסרים המותנים במצטבר, גביית ההתחייבויות, פסילה ארוכה בת שנים, פיצוי, קנס וענישה מותנית מרתיעה.

הסנגור טען, כי בשונה מהכתוב בתסקיר, הנאשם זועק לעזרה ועורך מאמצים להתנהל באורח נורמטיבי, אך הוא ביצע את העבירות כתוצאה מחולשה ומצורך בקבלת תחושת שייכות. לטענתו, מרבית העבירות אכן בוצעו מתוך רצונו ואהבתו של הנאשם לנהוג, כאשר עד היום הוא לא הוציא רשיון נהיגה, רק מאחר ואינו יכול לעבור את מבחני התיאוריה בהיותו דיסלקט.

הסנגור הפנה לכך שבת"פ 42303-08-13 הוצג בשעתו הסדר טיעון במסגרתו המאשימה עתרה להפעלת מאסר מותנה למשך 3 חודשים בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה עתרה להארכתו, ועל כן טען כי אין זה הוגן לעתור כיום לעונש מאסר שירוצה באופן מצטבר.

הסנגור הגיש פסיקה במסגרתה הוטלו בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה עונשי מאסר קצרים יחסית, גם כשדובר בעבריינים חוזרים.

לטענתו, לאור הודייתו המיידית של הנאשם, גילו הצעיר, חרטתו, שהותו תקופה משמעותית במעצר, שתנאיו קשים יותר מתנאי מאסר, יש מקום לדון את הנאשם במידת הרחמים, להסתפק בתקופת מעצרו, תוך הפעלת המאסרים המותנים באופן חופף, על מנת לסייע לו לצאת מהמעגל העברייני, בסיוע בני משפחתו.

הנאשם עצמו הביע חרטה על מעשיו, ביקש כי בית המשפט יתן לו הזדמנות אחרונה לערוך שינוי ולפתוח דף חדש בחייו, וכי יפחית גם מתקופת הפסילה בפועל על מנת להותיר בו תקווה ולאפשר לו להוציא רשיון נהיגה ולנהוג באופן חוקי.

בסימן א1 לפרק ו' לחוק העונשין, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו, ניתן משקל בכורה לשיקולי הענישה של גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה, על העונש להלום את חומרת העבירה ואת מידת אשמו של הנאשם.

עבירות רכוש הקשורות בכלי רכב, ובעיקר העבירות של גניבת רכב, הן עבירות חמורות, אשר הפכו זה מכבר למכת מדינה, שפגיעתן בציבור, ברכושו ובתחושת הבטחון האישית והכלכלית שלו קשה.

יצוין, כי מעבר לפגיעה בפרט שרכושו נפגע, המדובר בעבירות הגורמות לפגיעה קשה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, בדרך של ייקור פוליסות הביטוח עקב ריבוי תביעות.

בנוגע לעבירות אלו, המחוקק ובית המשפט העליון אמרו את דברם, וקבעו כי על בתי המשפט לתרום תרומתם למלחמה בהן, באמצעות עונשים מכבידים.

יפים בהקשר זה דברים שנכתבו בע"פ 11194/05 **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

באשר לרמת הענישה הראויה, בית המשפט העליון הביע דעתו כי העונש הראוי לעבירות של גניבת רכב הוא מאסר בפועל ממושך, אשר בדרך כלל עולה על שנת מאסר בפועל (ראו למשל רע"פ 10899/08 **אבו עישה ואח' נ. מדינת ישראל** (29.12.08), רע"פ 6606/99 **אל קייסי נ. מדינת ישראל** (15.11.99)).

מקובלת עליו גם הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה בטיעונו לגבי מתחמי הענישה בעבירות של גניבת רכב, וכן הפסיקה שקבעה גם בנוגע לעבירת נסיון לגניבת רכב מתחמי ענישה מחמירים הנעים בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בענייננו, אמנם, העבירה של גניבת הרכב לא הושלמה, ובפועל הרכב לא הוזז ממקומו וכנראה אף לא הונע, אך זאת לא משום חרטתו או שינוי דעתו של הנאשם.

יחד עם זאת, במהלך נסיון הגניבה הסבו הנאשם והאחר נזק ממשי לרכב, ניפצו שמשה, ופירקו חלקים מהמתנע, והנאשם אף העז לתקוף עובר אורח שהעז לנסות ולברר את פשר מעשיו ולאיים עליו, כאשר גם אם עבירות האלימות אינן מצויות ברף עליון של חומרה, יש בהן כדי להוסיף נופך של חומרה למעשי הנאשם.

לאור האמור לעיל, ולאור נסיבות ביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי, נראה לי כי מתחם העונש ההולם לתיק זה, נע בין 7 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית הכוללת בין היתר פיצוי הולם.

אשר לעבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רשיון נהיגה (בעיקר כשמדובר בבלתי מורשה), הערך המוגן בגדריהן הינו בראש ובראשונה הצורך להגן על בטחון הציבור ומשתמשי הדרך מהסכנה הנשקפת מכך שאדם שאינו בקיא בנהיגה, לא עבר את המבחנים הנדרשים, או אדם שרשות מוסמכת אסרה עליו לנהוג, אוזח בהגה.

בנוגע לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הערך המוגן מגלם בחובו בנוסף, גם את החשיבות שבשמירה על חוק וסדר וכיבוד שלטון החוק ע"י האזרח, שכן מדובר בעבירה המבטאת זלזול בוטה בהחלטות של רשויות אכיפת החוק.

וכך נקבע ברע"פ 6115/06 מדינת ישראל נ' אבו-לבן (8.5.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב..."

וברע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל (24.1.11) נקבע:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רשיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור.

לא אחת נקבע אם כך, כי על בתי המשפט להטיל עונשים מכבידים בגין עבירות אלו, ובעיקר בגין העבירה של נהיגה בזמן פסילה, כך שהענישה הנוהגת כוללת לרוב רכיבי ענישה של מאסר בפועל, גם למי שזוהי הרשעתו הראשונה בעבירה דומה, וגם על מי שאין לחובתו מאסר על תנאי, וכן פסילה משמעותית וענישה נלווית.

וכך, ברע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.2.12), אישר בית המשפט העליון עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ו- 24 חודשי פסילה, על נאשם בעל 86 הרשעות תעבורה קודמות, בעל נסיבות אישיות קשות, שהורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח, על אף שדובר בפעם הראשונה שהורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, ועל אף שמעולם לא ריצה עונש מאסר.

ברע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מדינת ישראל** (18.12.13), אישר בית המשפט העליון עונש של 12 חודשי מאסר בפועל ו-4 שנות פסילה, על נאשם בעל 28 הרשעות תעבורה קודמות, בעל נסיבות אישיות לא פשוטות, שהורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא פוליסת ביטוח ונהיגה כשרשיון הנהיגה פקע למעלה משנה, ואף קבע כי מתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט לתעבורה שבין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל הינו מתחם הולם.

עם זאת יצוין, כי באותו מקרה דובר על מי שנהג לאחר שעמדו לחובתו 6 פסילות בפועל, אך לא הפקיד רשיון או תצהיר באף אחד מהתיקים, ואף נהג למרות שרשיון הנהיגה שלו פקע בשנת 1999.

ברע"פ 321/14 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (26.1.14), בעניינו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח, שלחובתו עבר פלילי ותעבורתי מכביד, לרבות חמש הרשעות בגין עבירות נהיגה בזמן פסילה, אושר פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שהקל בעונשו של הנאשם מ-30 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים במצטבר, ל- 24 חודשי מאסר בפועל והפעלת המאסר המותנה במצטבר, ובסך הכל 36 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 6492/12 **דיראווי נ' מדינת ישראל** (18.11.12), בעניינו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של

נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון בתוקף, נהיגה ללא ביטוח והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו בשל בריחתו עם הרכב מהשוטרים (אך זוכה מעבירות חמורות יותר ובהן חבלה בכוונה מחמירה), בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד, החליט בית המשפט העליון להפחית בעונשו מ-24 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי בן 6 חודשים במצטבר, ל-14 חודשי מאסר בפועל והפעלת המאסר המותנה במצטבר, ובסך הכל 20 חודשי מאסר, אם כי הפסילה בפועל הוחמרה והועמדה על שבע שנים.

הפסיקה שהגיש הסנגור ברובה אינה מנחה או מחייבת בית משפט זה, אם כי היא אינה עומדת בסתירה לפסיקה שהובאה לעיל.

מבין פסקי הדין ראוי לציין את עפ"ת (באר שבע) 33375-08-12 **אבו חאמד נ' מדינת ישראל** (12.11.12), במסגרתו הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם בעל עבר תעבורתי מכביד (לרבות שתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה), שנדון בגין שתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה, מ-21 חודשי מאסר בפועל (הכוללים הפעלת מאסרים מותנים בני 6 ו-7 חודשים) ל-16 חודשי מאסר בפועל, לאור העובדה שמדובר במאסרו הראשון. יצוין כי עונש הפסילה בפועל למשך 36 חודשים, נותר על כנו.

לאור האמור לעיל, יש לקבוע, כי לגבי תיק פ"ל 6595-03-14 מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בן מספר חודשים לבין 24 חודשי מאסר, פסילה ממשית וענישה נלווית.

לגבי ת"פ 56636-05-14, למרות שהנאשם ביצע את עבירות התעבורה החמורות יחד עם עבירה פלילית של קבלת רכב שהושג בעבירה, ומאחר ונסיבות ביצוע העבירה הפלילית אינן מצויות ברף עליון של חומרה, יש לקבוע מתחם עונשי זהה.

לגבי ת"פ 42303-08-13, ועל אף שהנאשם ביצע עבירות נלוות חמורות של שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, כך שראוי היה לקבוע מתחם עונש דומה לזה שנקבע לעיל, לא ניתן להתעלם מעמדת המאשימה במסגרת הסדר הטיעון, כך שהגבילה עצמה לעונש בן 3 חודשי מאסר, הכולל הפעלת מאסר מותנה בן 3 חודשים (מאסר על תנאי שבינתיים כבר הופעל).

בנסיבות אלו, אקבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות אלו, נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן 8 חודשים.

למעשה על פי סעיף 40 ג(ב) ו-40 יא לחוק העונשין, נסיבותיו האישיות של הנאשם מוצאות ביטויין רק בקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי הענישה שנקבעו לעיל, ולאור כל האמור לעיל ובעיקר לאור ריבוי העבירות, לא ניתן לקבל את עתירת הסנגור להסתפקות בתקופת המעצר.

בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחמים האמורים, יש להביא בחשבון לקולא את הודייתו בכל התיקים, את גילו הצעיר, את חרטתו על העבירות שביצע, את העובדה שמדובר בעונש מאסר משמעותי ראשון לנאשם, ואת הקושי הנעוץ בכך לנאשם כה צעיר.

אשר לעבירות נשוא התיק העיקרי, יש להתחשב בעובדה שעברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, ואינו כולל עבירות רכוש או אלימות חמורות, הגם שביצע את העבירות בעוד תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה שהוטל כשלושה חודשים בלבד טרם ביצוע העבירות.

לפיכך, בגין התיק העיקרי, אני סבורה כי ניתן להסתפק בעונש מאסר בן 9 חודשים ופיצוי לשני המתלוננים בהם פגע.

אשר לתיקים הנוספים, יש לשקול לחומרא את עברו התעבורתי של הנאשם, והעובדה שעל אף היותו בלתי מורשה לנהיגה הוא נדון פעמיים בגין עבירות נהיגה, ולא נרתע מהטלת פסילות לתקופות ממושכות (16 חודשי מאסר ו-30 חודשי מאסר), ממאסרים מותנים שהוטלו עליו, ואף ממאסר בפועל בן 4 חודשים שהוטל עליו בהרשעתו האחרונה.

יתרה מכך, ניתן לראות כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא ת"פ 56636-05-14 זמן קצר מאד לאחר ששוחרר מהכלא בגין הרשעתו האחרונה בתעבורה, וכי למרות שנעצר בתיק זה למשך מספר ימים, כעבור כחודשיים וחצי, הוא שב וביצע את העבירות נשוא פ"ל 6595-03-14 (ובין לבין ביצע את העבירות נשוא התיק העיקרי).

מכל האמור ניתן ללמוד, כי הנאשם הביע זלזול בוטה בהחלטות בית המשפט, והפגין חוסר מורא מפני החוק, כשגם ענישה מוחשית וענישה מותנית לא הרתיעו אותו.

בנסיבות אלו, יש לקבוע כי בת"פ 56636-05-14 ופ"ל 6595-03-14 יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בן 8 חודשים לכל אחד מהתיקים, ופסילה משמעותית. לפני משורת הדין לא תוטל על הנאשם פסילה העולה על 5 שנים, כפי שהיה ראוי לעשות, ויחסית למעשיו, תוטל עליו פסילה מתונה.

לגבי ת"פ 42303-08-13, ולאור האמור בנוגע להסדר הטיעון שהוצג בעבר, לאור חלוף הזמן ולאור העובדה שהנאשם יכול היה להשפט בגינו יחד עם העבירות בהן הורשע בהרשעתו התעבורתית האחרונה, יש להטיל עליו עונש מאסר בן 3 חודשים.

לאור גילו הצעיר של הנאשם, צירוף התיקים והעובדה שמדובר במאסר משמעותי ראשון, אני סבורה כי יש מקום לחפיפה מסוימת בין עונשי המאסר האמורים, כך שהעונש הכולל יהלום את חומרת המעשים ואת נסיבותיו של הנאשם.

לאור האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 18 חודשים.

2. אני מורה על הפעלת עונש של מאסר על תנאי למשך חודשיים שהוטל על הנאשם בת"פ 5703-12-12 בבית משפט השלום בקרית גת ביום 1.12.13.

3. אני מורה על הפעלת עונש של מאסר על תנאי למשך 4 חודשים שהוטל על הנאשם בפ"ל 3164-07-13 בבית משפט לתעבורה באשקלון ביום 22.10.13.

המאסרים המותנים יופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בסעיף 1 לעיל, כך שסך הכל ירצה הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל.

המאסר יימנה מיום מעצרו של הנאשם 26.3.14, וכן ינוכו ימי מעצרו מיום 30.12.13 ועד 3.1.14.

4. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג פשע.

5. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירת רכוש מסוג עוון, או עבירת אלימות לרבות איומים, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או עבירה של נהיגה ללא רשיון נהיגה, או עבירה של נהיגה בשכרות, או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

6. פיצוי בסך 2,000 ₪ למר אדיר דין, אשר ישולם בשני תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.16.

הסכום שהופקד בתיק מ"י 5104-01-14 יקוזז לטובת הפיצוי.

7. פיצוי סמלי בסך 500 ₪ למר אברהם בן שבת, אשר ישולם לא יאחר מיום 1.3.16.

8. אני מורה על הפעלת התחייבות בסך 3,000 ₪, שהוטלה על הנאשם בת"פ 5703-12-12 בבית משפט השלום בקרית גת ביום 1.12.13, או 30 ימי מאסר תמורתה.

9. אני מורה על הפעלת התחייבות בסך 2,000 ₪, שהוטלה על הנאשם בפ"ל 3164-07-13 בבית משפט לתעבורה באשקלון ביום 22.10.13, או 20 ימי מאסר תמורתה.

הסכום הכולל של 5,000 ₪ ישולם ב- 8 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.4.16. לא ישולם אחד התשלומים במועד, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

10. פסילה בפועל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 36 חודשים.

עמוד 8

הפסילה בפועל תחל מיום שחרורו של הנאשם, ללא צורך בהפקדת רשיון, מאחר ומדובר בבלתי מורשה, ועל פי הוראות החוק תחול במצטבר לכל פסילה אחרת.

11. אני מורה על הפעלת פסילה על תנאי למשך 5 חודשים שהוטלה על הנאשם בפ"ל 3164-07-13 בבית משפט לתעבורה באשקלון ביום 22.10.13, בחופף לפסילה שהוטלה לעיל.

12. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 10 חודשים.

הפסילה תופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו יעבור הנאשם עבירה נוספת של נהיגה ללא רשיון, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, או עבירה של נהיגה בשכרות, או עבירה המנויה בתוספת הראשונה או השניה לפקודת התעבורה.

המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבימ"ש מחוזי ב"ש.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ה, 01/10/2014 במעמד הנוכחים.

גילת שלו, שופטת

הוקלדעלידיאלונהשליאכטיצ'נקו